

two-spirit
publisher

JAG HAR
ÅNGRAT MIG

VANESSA LÓPEZ

1.

Jag hade alltid blivit kritiserad för att jag uppförde mig som en tjej. Under högstadiet hade jag långt hår som jag senare klippte till en pagefrisyr. Min enda vän var en pojkflicka som vände mig ryggen när hon bestämde sig för att hon skulle bli mer som en tjej och börja umgås med andra tjejer istället för med mig. Jag tog det hårt eftersom hon hade varit hela mitt sociala liv i två år, innan henne hade jag aldrig haft en bästis, och jag började ifrågasätta mig själv och varför jag alltid var utanför och ensam. Jag tittade tillbaka på min barndom och skämdes över den flickpojken jag alltid varit och jag insåg att det alltid skulle vara så om jag inte gjorde en drastisk förändring. Min längtan att passa in växte sig hela tiden större, jag ville vara normal och inte dra till mig uppmärksamhet var jag än gick. Jag bestämde mig för att lämna det gamla livet bakom mig och jag var redo att göra allt för att bli en ny och mer välanpassad kille innan jag började gymnasiet.

Mamma tvingade mig att välja en teknisk linje framför dans, som jag egentligen helst hade velat gå, vilket innebar att jag började på en gymnasieskola med mestadels killar istället för Heleneholmskolan, som också kallades för Malmös gayskola. I skolan såg alla

igenom min killmaskerad trots att jag hade klippt mig kort och klädde mig med vanliga kläder för killar, som jag hade bestämt att jag skulle. Den enda jag lurade var mig själv. När jag blev klas-sens fjolla, som vanligt, insåg jag snabbt att jag inte hade många att umgås med på skoltid trots mitt försök till nystart. Ganska så omgående började jag skolka och de gånger jag var där var det enbart för att kunna vara säker på att jag inte skulle förlora mitt studiebidrag. Redan började jag inse att mina alternativ i livet var två, att fortsätta leva upp till andras förväntningar eller att försöka hitta min egen identitet. Båda alternativen kändes svåra. Men jag var säker på att maskeraden som från början var menad att skydda mig nu höll på att kväva mig. Jag ville inte längre fortsätta att leva på det sättet jag gjort tidigare och jag visste innerst inne att gay-världen skulle bli min fristad. Där skulle det ske, där skulle jag hitta min riktiga väg, där skulle jag åter hitta min styrka och mitt mod.

Det var mycket hemlighetsmakeri i början. Jag vågade bara surfa på sidor på nätet kopplade till gayvärlden när ingen var hemma. En gång bombarderades jag av massor av bögporr och blev skräcksla-gen, men som tur var hade jag lärt mig att radera webbhistoriken. När jag tyckte att det inte fanns nog med lugn hemma för att jag skulle kunna utforska nätet begav jag mig till biblioteket. Där sökte jag efter en dator som var placerad så att ingen kunde stå bakom mig och se vad det var jag läste. Trots att jag bokade en dator som var ganska så undangömd så kände jag mig paranoid och så fort någon närmade sig tappade jag koncentrationen och jag klickade fort bort internetsidorna. Efter att ha slagit upp allt från gayförening till homoklubb, hamnade jag på RFSL:s hemsida, Riksförbundet för sexuellt likaberättigade, där det fanns en chatt som kom att bli min länk till gayvärlden. Det var där jag kom i kontakt med Mounir som var den enda som verkade vara i min ålder bland massor av skumma äldre typer. Han krävde en bild

från mig men han skickade aldrig någon tillbaka som han hade lovat, utan garanterade mig att han var den han beskrev och att jag inte skulle bli besviken. Efter några dagars tvivel bestämde jag mig för att träffa honom trots att han egentligen kunde vara vem som helst, jag hade inte något val. Vår träff skulle ske mitt i city, på Gustav Adolfs torg. Jag blev panikslagen när jag såg honom närma sig mitt håll. Gatan var som hans podium och med stolt vickande höfter och en piercing i naveln strålade och lystes han i folkmassan som en regnbåge i en svart och vit värld. Min första tanke var att sticka, att springa långt bort så snabbt jag bara kunde, men det var någonting inom mig som fick mig att stanna kvar. Han fick syn på mig och då var det för sent för mig att fly. Jag räckte fram handen och sade hej, han tittade på min hand som om jag var alldeles tokig. ”Äh, ge mig en kram” sa han och det kändes som att han slängde sig i mina armar. Jag ville i det ögonblicket att jorden skulle upphöra att existera. Tänk om någon såg mig med vad som förmodligen var Malmös största fjolla. Han hånskrattade åt uppståndelsen som följde där han drog fram och han plutade med sina läppar framför en handspegel för att bättra på det redan mycket tjocka lagret med läppglans. Han påminde mig om när jag själv var yngre och inte brydde mig om vad andra tyckte. Han var uppenbarligen inte rädd att bli kallad för saker, men kunde han inte vara lite mer diskret? Han visste hur obekväm jag kände mig och föreslog sympatiskt nog efter vår fika på Espresso House att vi kunde gå hem till honom, vilket jag såg som en räddning från all den skam han fick mig att känna ute bland folk. Även bussresan var ett äventyr, då linjen hem till Mounir gick genom en av Malmös värstingförorter där alla stirrade och kallade oss för bögar. Vardagsmat för Mounir, men en skräck för mig eftersom det var just de situationerna som jag ständigt försökte fly från.

Jag fick träffa hans mor och när hon skakade min hand kände

jag värmen från hennes hjärta som återställde allt i min kropp som fram till dess varit i fullständigt kaos. Det var som att hon såg på mig med andra ögon, som att hon kunde läsa av mig och visste exakt vilken fas av mitt liv jag befann mig i. Hennes liberala sinne var grunden till Mounirs trygghet, självförtroende och självkänsla, han visste att han kunde ta över världen om han bara så ville. Jag och Mounir begav oss till hans sovrum. Han stängde dörren och George Michaels musik började spela från hans datorskärm vid skrivbordet som inte hade någon stol. Jag undrade för mig själv om det var en planerad scen, alltså att han hade tagit bort stolen och gömt den någonstans så att man bara kunde sitta på hans trånga lilla säng. Han satte sig bredvid mig i sängen och strök sin tumme längst mitt vänstra ögonbryn, ”Du hade passat bättre i smalare ögonbryn.” Att plocka mina ögonbryn var långt ifrån vad mitt mod räckte till med tanke på min situation i skolan. ”Aldrig i livet” sa jag och Mounir skrattade samtidigt som han skakade lätt på huvudet. ”Ja, ja, det kommer” sa han lugnt. Sedan frågade han mig om jag någonsin hade kysst en kille förr och utan förvarning närmade han sig mina läppar, jag kände mig generad inför att kyssa min första kille någonsin och jag var inte alls intresserad av honom på det sättet, så jag drog mig undan. Han fortsatte med sina envisa försök utan att lyckas. En svart fjäderboa hängde utmed hans bokhylla och jag frågade vems den var bara för att få honom att tänka på något annat, han hoppade då upp efter den och drog den runt sin hals. ”Den är inte min, den är min systers, Nadia” svarade han och poserade glamouröst med händerna i midjan. Jag frågade om han hade ytterligare en syster. Han vände sig om, öppnade sin garderob och de misstankar jag hade bekräftades. Ett huvud av frigolit med en mörk peruk och lugg stod bland smycken, smink och några par farligt höga klackar. Jag frågade om det också var hans saker, trots att jag redan förstod att det

var så. ”Allt är mitt” svarade han och visade ett par extravaganta lösögonfransar i lila. ”Du kommer få träffa Nadia någon dag” sa Mounir, ”åh, du kommer att älska den slampen!”

När han visade mig garderoben som tillhörde hans alter ego Nadia insåg jag att vi hade mer gemensamt än vad jag hade trott från början, men det var inget som jag vågade berätta för honom än. Trots att jag själv satt där och visste att jag var en lika stor fjolla som Mounir. Men jag vågade erkänna för mig själv att jag inte kunde ha fått en bättre guide än honom, för trots att han var så ung var han en veteran i gayvärlden och perfekt för uppgiften att visa mig runt. Vi träffades nästan varje dag och han gav mig den viktigaste lärdomen jag behövde i mitt liv just då: att jag alltid skulle vara stolt över den jag var. Det var aldrig något som han sade verbalt eller direkt, utan det var något som han visade genom att varje dag stå upp för sig själv inför den för oss hotfulla världen. Allting gick snabbt efter mitt första möte med Mounir. Jag kände att jag hade styrkan att våga ta mig till Malmös enda gaydisco, Indigo, som även släppte in ungdomar som inte var myndiga. Där kom jag snart att träffa hela Malmös gaykrets på en och samma gång.

Alla mina rädslor vaknade till liv när jag klev in i världen inne i danslokalen. Trots att jag visste att det var där jag hörde hemma, kände jag mig fortfarande som en främling. Jag befann mig bland figurer som bröt mot allt det jag någonsin hade fått lära mig. Extravaganta transor, schlagerfjollor och manhaftiga kvinnor visade upp den klassiska klyschan av gayvärlden. En flock av HBTQ-tonåringar syntes i ett hörn såg jag när jag tittade förbi de höga perukerna som skymde mitt synfält då och då. Vi ställde oss bland ungdomarna och jag fick syn på en fet faghag som uppenbarligen var påtänd på amfetamin. Men var hade alla dessa figurer funnits hela tiden? Vad gjorde de på dagarna? Jag blev förälskad i Indigo och den fantastiska känslan av frihet som jag aldrig hade känt

tidigare. Det fanns en hel värld av människor lika mig själv och som välkomnade mig! Mina förtryckta känslor släpptes fria och jag kunde äntligen börja söka efter svaret på vad det odefinierade var som ännu rörde sig i mig och mina tankar. Mitt starkaste behov var inte att ha en massa sex, som många andra pubertala ungdomar gör när de upptäcker sin sexuella frihet. För min del kunde jag inte tänka på något annat än Mounirs garderob. Det tog några månader innan jag kände att jag hade förtroende nog för Mounir för att våga berätta för honom att jag också ville testa på att ”transa”, för skojs skull. Det var som att det var menat att jag skulle träffa just honom av alla ungdomar som fanns i Malmös gayvärld, för utan honom skulle jag aldrig vågat ta mina första steg som mitt riktiga jag, Vanessa.

Det var föräldrafritt hos Mounir och det var där som jag blev tjej för första gången, med allt vad det innebar i form av smink, kläder och andra tillbehör. Vi var ett litet gäng med ungdomar som umgicks och vi hittade kraft och förståelse i varandra. Men trots det, var jag till en början generad över att gå ut som tjej. Det var inte så lätt som det låter, utan det var pinsamt att vara öppen med att jag hade sådana känslor inom mig. De flesta blev ändå inte alls förvånade över det, logiskt nog. Det jag var mest rädd för var att någon jag kände skulle se mig när vi var ute, värst hade det varit om någon från min klass eller min skola hade sett oss och känt igen mig. Men min längtan efter att få vara tjej åtminstone för en natt var större än alla mina rädslor och jag tog steget. Mounir började med att plocka mina ögonbryn, men jag var noga med att han inte plockade dem alldeles för smala, sedan sminkade han mina ögon. Mina läppar skulle vara röda, jag fick en svart åtsittande klänning, inget märkvärdigt med den förutom att den var kort, alldeles för kort för den kalla hösten som härjade, samt ett par av de farligt höga porrklackarna som låg i Mounirs

garderob. Att förvandla våra androgyna ansikten och kroppar till trovärdiga tjejer var lätt, men vad skulle jag göra med paketet? Mounir sa att jag skulle svanka så mycket så möjligt och dra upp trosorna högt i midjan, så skulle allt synas mindre. Men en liten bula syntes ändå.

Han hade inte låtit mig få en enda liten skymt av resultatet när han sminkade mig, jag längtade efter ögonblicket som jag hade drömt om under hela min barndom. Jag hade fantiserat om hur vacker jag skulle vara som tjej och hur det skulle kännas att vara tjej för en kväll. Detta skiljde sig från när jag hade gjort det hemma i smyg, halvdant och stressad av att någon skulle kunna komma på mig. Mounir var professionell och hjälpte mig att uppnå en helhet som jag inte klarade av själv. Peruken var det sista för att min förvandling skulle vara fullständig. Jag var redo att se mig själv fullständigt förvandlad till tjej för första gången i mitt liv. Jag gick förbi publiken i vardagsrummet, de visslade och ropade smickrande ord. Sedan begav jag mig fylld av förväntan inför mötet med mig själv till hallen för att spegla mig. Att se mig själv i min rätta skepnad var den största bekräftelsen jag någonsin hade fått. Jag såg den vackra tjej som jag hade sett i mina fantasier och för första gången i mitt liv upplevde jag den unika känslan av att känna mig som en lycklig och självförverkligad människa. Jag ville aldrig tillbaka till att vara kille, jag ville heta Vanessa för all evighet. Mitt under mina lyckliga dagdrömmar och fantasier var det någon som föreslog att vi skulle börja röra oss mot Indigo och de vackra känslorna smutsades av krocken med verkligheten. Trots att det var mycket som kändes rätt och stämde med att vara Vanessa så kände jag att min kropp gjorde motstånd ju närmare vi kom ytterdörren. Vad var det jag höll på att göra egentligen? Skulle folk se mig som ett skämt? Varför gjorde jag något så löjligt som att klä ut mig till tjej och gå ut bland folk? Jag skulle aldrig

bli tagen på allvar. Mina känslor var alltför blandade för att jag då skulle tänka så långt som ett verkligt könsbyte, jag visste inte ens att det var möjligt, jag visste inte ens då vad en transsexuell var för något och ännu mindre att jag själv var en. Under hela min barndom hade jag fått höra att en pojke aldrig kunde bli en flicka.

Mounirs långa svarta kappa skylde mina rakade ben vilket gav mig en trygg känsla i den annars så utlämnande situationen. Han i sin tur levde ut det fjolligaste av sin personlighet. Alla hans rörelser var sexuella, han slängde med håret och gjorde piruetter på vägen till bussen, alla som passerade förbi hälsade han på och flörtade med. Att vi var i en extremt olämplig förort för sådant beteende från en kille i tjejkädrar brydde sig Nadia inte ett dugg om. Vi gick förbi det ena ungdomsgänget efter det andra och varje gång trodde jag att de skulle slå ihjäl oss, men de tog oss uppenbarligen för tjejer. ”Man kan tro att du var född med klackar så bra som du går i dem” minns jag att Mounir sa vid något tillfälle. På bussen lekte han på stängerna, medan alla passagerare tittade på, de andra i vårt sällskap var vana vid hans beteende. Men för mig var det nytt och jag ville bara försvinna och gömma mig i den trygga världen som Indigo erbjöd, där vi hörde hemma.

Närmare midnatt kom den första verkliga insikten. En lång iögonfallande figur gjorde entré i danslokalen på trehundra kvadratmeter. Hon hade en utstrålning jag aldrig tidigare hade sett hos en kvinna och det enda jag kunde fastställa med säkerhet var att hon var från Asien. Som en drottning intog hon stället. ”Vem är hon?” ropade jag i Mounirs öra. ”Har jag inte berättat om Felicia som har opererat sig?” Han tittade förvånat på mig och rättade till sin peruk. Jag kunde se att hon åtminstone hade opererat bröstet som hon skyltade med men jag kunde inte se kopplingen. Mounir hade nämnt något om en kille som hade opererat sig till tjej men jag såg då aldrig en så lyckad kvinna

i mina tankar. ”Opererat sig? Vad menar du?” ”Hon har klippt snoppen” ropade Mounir och gjorde ett roligt ljud från munnen, ”chop chop!” Jag tittade på henne igen och såg hur publiken lyfte upp henne och hon ställde sig på en stor högtalare. Strålkastarna träffade strassen i hennes klänning som började skina och glittra och jag kände mig verkligen som en pojke i enkla trasor i det ögonblicket. ”Har hon varit en kille?” Jag tittade på Mounir som nickade till svar. ”Har hon verkligen varit en kille?” upprepade jag. ”Yes she has and isn’t she just fabulous!”

Min första impuls var att gå fram till henne för att fråga henne hur hon hade gjort för att bli en så lyckad kvinna. Jag hade verkligen ingen aning om någonting. Jag hade ingen aning om den långa process man var tvungen att genomgå med läkare och psykologer innan man kunde korrigeras och anpassa sitt kön till sin själ. Jag pusslade fram och tillbaka med mina tankar för att komma fram till hur jag kunde ta till vara på chansen nu när hon fanns mitt framför ögonen på mig. Jag ville komma henne nära på ett diskret och smidigt sätt utan att vara påträngande. Helst så skulle hon ju vara så pass öppen att hon själv skulle ge mig informationen jag behövde, men hur skulle det ske? Jag kunde inte bara tränga mig på i hennes privatliv hur mycket jag än ville, det skulle jag aldrig vågat heller, tänk så skulle hon bara skratta åt mig? Hur skulle jag tränga mig förbi hennes undersåtar som alla ville ha en skärva av hennes gudomliga uppmärksamhet? Bara tanken på att gå fram till henne gjorde att jag började darra. Det var helt enkelt inte det rätta tillfället. Jag fick behålla alla mina tankar och funderingar för mig själv tills vidare. Det var vid närmare eftertanke bäst att jag inte gav någon några skäl att misstänka något om de förbjudna tankar som hade vaknat hos mig. Det var första gången som jag lekte med tanken på att operera mig till tjej. Jag ville bli som henne. Jag kunde inte slita mina ögon från henne eftersom jag

fortfarande inte kunde tro att hon var verklig. Den första bilden som slog mig följande morgon när jag vaknade var den av henne i den strålande strassklänningen. Jag kände mig som en ny människa när jag vaknade, jag hade ju träffat en gudinna som hade förändrat mitt liv, mer kvinna hade jag aldrig sett innan, inte ens min egen mamma. Den viktigaste frågan var äntligen besvarad. Jag hade alltid vetat att jag ville vara en tjej, men det var när jag träffade henne som jag visste att det verkligen var möjligt.

Jag analyserade min uppväxt och min barndom och jag insåg hur mycket jag alltid hade önskat att få vara en av tjejerna. Jag tänkte på hur jag hade velat leva mitt liv om jag hade fått bli tjej och för första gången på länge tänkte jag på mer än att bara ta mig igenom dagen. Jag tänkte på en framtid. Det fanns information om transsexualism på nätet men det var inte nog. Jag ville veta alla priser för medicinerna, läkarna och operationerna. På något sätt skulle jag spara ihop pengarna jag behövde, det fick kosta vad det ville. Den stunden på biblioteket kände jag aldrig någon hunger, jag hade inga känslor av paranoia och struntade fullständigt i om jag hade en hel läktare med en publik bakom mig som granskade varje bokstav som jag läste. Det enda jag kände var att jag ville veta mer. Jag läste i timmar och fick boka om mig på nya datorer hela tiden eftersom man bara fick sitta i en halvtimme per bokning. Jag skrev ut mängder av information och smet utan att betala för kopiorna eftersom jag inte hade några pengar. Allt som stod om transsexualism var jag, det var en konstig känsla, som att läsa sin egen biografi. Lyckan över att ha hittat min rätta väg rustade mig med ännu större styrka och med en egen identitet. Min rätta identitet.

Jag lämnade inte biblioteket förrän jag hade läst mig mätt på information. Jag hade den rätta åldern inne för att hindra puberteten från att göra mig till en man, men jag kände genast ångest

över att inte kommit över informationen om transsexualism tidigare. Hade det bara funnits en förebild i Sverige, hade jag bara vetat allt tidigare. Men jag hade ändå mycket hopp eftersom jag äntligen fick rätsida på alla mina känslor som jag hade undertryckta inombords, jag var transsexuell. Jag hade aldrig i mitt liv känt att jag var gay trots att jag visste att jag gillade killar, jag visste alltid att det var något annat. Det spekulerades alltid en massa om min sexualitet och folk antog alltid att jag var gay hur mycket jag än försökte maskera det, men det kom aldrig från mig själv. Trots att det inte fanns några garantier för att jag skulle kunna leva ett framgångsrikt liv som kvinna var min övertygelse total. Jag identifierade mig med den kvinnliga själen och rollen. Men var skulle jag börja? Jag kände att jag hade allt emot mig, det enda jag ägde var en behå och några trasor som jag hade lånat här och där, inte ens peruken var min egen. Jag var tvungen att byta hela min garderob om jag skulle börja leva mitt liv som tjej, men hur skulle jag få tag på pengar när jag inte ens var myndig?

2.

Jag började med att låta mitt hår växa och mina kläder blev allt mer feminina också till vardags. Jag skaffade en pincett och plockade mina ögonbryn, först lite, sen mer och mer. Mamma förstod direkt att jag var involverad i gayvärlden när jag presenterade Mounir för henne, vilket var meningen också. Hon verkade först inte alls illa berörd, men det var bara början. En natt då jag kom hem från Mounir tog vår relation en vändning när jag möttes av något jag inte tidigare hade upplevt. Jag försökte smyga in genom hallen då mamma överraskade mig och frågade mig var jag hade varit. Jag berättade sanningen om var jag hade varit, men inte att jag hade varit ute som tjej och mamma blev som förändrad. ”Vad är det du gör där? Du är bara sexton år gammal och har inget att göra bland de där äldre bögar!” Jag undrade varför. ”De är horor. Alla bögar är horor och gillar knark.” ”Hur kan du säga så mamma!?” utbrast jag. ”Du gillar att vara bland de där horbögar och gå och hora dig du med. Jag vill att du ska ta dig ut därifrån. Jag vet att du tar droger! Om jag får reda på att du fortsätter att träffa någon av de där bögar ska du få med mig att göra” fortsatte hon. Jag höjde min röst ”Du kan inte hindra

mig från att göra vad jag vill!” ”Jag bestämmer över dig du är fortfarande bara ett barn!” ”Nej, jag är inget barn och har rätt att göra vad jag vill.” ”Testa mig bara så ska du få se. Jag åker dit och hämtar dig om jag så måste göra det framför alla de där så kallade vännerna som du har!” ropade hon tillbaka. Med andra ord, med min mammas ord, var jag en bög som gillade att hora mig bland äldre bögar. Jag kände mig sårad för att hon en gång kallat mig för bög när jag var liten. Det hade bara hänt en enda gång och jag vet att det var under påverkan av ilska som hon sa det, men jag glömde det aldrig. Denna gång rådde det dock inget tvivel om att det verkligen var så hon såg på mig och att hon inte var stolt över att ha en sådan son.

Mamma hade faktiskt helt rätt i att jag hade testat droger. Jag hade hunnit testa på allt från amfetamin, hasch, svamp, rohypnol och kokain. Jag hade till och med rökt heroin. Men drogerna var inget som jag någonsin fastnade för eftersom min största drift var att få bli tjej, en känsla som jag visste att droger aldrig någonsin skulle kunna mäta sig med. När mamma gick och la sig den kvällen rymde jag hemifrån. Jag klarade inte av att vara hemma längre och på så vis startade jag en annan strid i mitt liv, förmodligen den svåraste.

Jag begav mig genast till min storebror eftersom han var den enda som var tillgänglig vid det tillfället. Vår relation hade aldrig varit någonting att skryta om. Han anade som många andra att jag gillade killar, men jag tyckte inte att det var ett lämpligt ämne att ta upp det med honom eftersom han hade tillrättaviserat mig och retat mig på grund av att jag var feminin så länge jag kunde minnas. Angående min könsidentitet skulle jag aldrig ge mig på att diskutera ämnet med honom, men jag kände ingen rädsla för min egen person längre och vågade vara mig själv även inför honom. Det räckte med långt hår för att folk skulle uppfatta mig

som tjej, vilket var något som skedde allt oftare. Men trots det så skulle jag aldrig vid denna tid fått för mig att berätta för någon i min omgivning om min könsidentitet. Allting var för känsligt och jag hade ingen stabil grund att stå på. Min bror och jag befann oss dessutom i olika åldersfaser i livet och jag trodde att vi därför levde i helt skilda världar, men jag skulle snart inse att vi hade mer gemensamt än vad jag någonsin kunde tro.

Min bror hade precis flyttat hemifrån och blivit självständig. Han delade en lägenhet med en av sina chilenska vänner i ett av Malmös mest bohemiska områden, Möllan. Ett område som jag trivdes i på grund av den jordnära atmosfären. Jag hade aldrig sett min bror så entusiastisk som den dagen då jag klev in genom hans dörr. Det skulle bli första gången någonsin som han öppnade sitt hjärta för mig. Han ville inte säga något själv, men på sättet han betedde sig förstod jag att det var något han verkligen ville säga. När han ville att jag skulle börja gissa vad han hade för hemlighet att berätta fanns det inga tvivel, det var något stort han ville dela med mig. Jag kände direkt att jag inte var i den rätta stämningen för sådana lekar. Jag var där för att jag just hade stuckit hemifrån, men jag ville inte smitta ner hans glada humör med mina bekymmer. Jag sa inget om mitt eget inre kaos och bad honom om en ledtråd, men han vägrade att svara. ”Har du flickvän eller? Är hon gravid?” ”Nä, men ändå ganska nära.” ”Har du ett barn? Är jag redan en faster?” skojade jag. Min bror skakade på sitt huvud och jag granskade honom för att se om han kanske hade en ny tatuering eller piercing, men varför skulle det vara en hemlighet om han redan hade fullt av dem överallt? En i näsan, en i tungan, öronen fulla av dem, naveln och båda bröstvårtorna. Sin största tatuering hade han på ryggen, den som var ett par vingar från Inkaindianernas totempålar. Hans dreadlocks passade bra ihop med bakgrundsmusiken, Bob Marley, men jag tyckte att skägget

han hade odlat gjorde att han såg mer ut som en taliban än något annat. Min bror var hårig som en orangutang redan i tidiga tonåren, någonting som jag uppskattade att jag sluppit, såklart. Men vad var det han var så ivrig över att berätta för mig? Han hade aldrig tidigare öppnat upp sig för mig, det kunde verkligen vara något stort. Han ställde fram maten på bordet och serverade mig pasta med köttfärsås utan att säga ett endaste ord, jag kände hur jag sakta började koka inombords. ”Kan du berätta någon gång då! Sluta dra ut på det nu, jag är nyfiken” insisterade jag. ”Du kommer att bli förvånad” sa han, ”du kommer garanterat att bli förvånad.” ”Vadå, berätta nu då!” ”Ja men jag är gay” sa han slutligen. Min bägare hade varit full redan innan jag kom till min bror och nu rann känslorna över alla bredder. Jag visste inte att en människa kunde producera så mycket tårar på så kort tid, jag var verkligen inte beredd på den informationen och min bror kramade mig. ”Shit. Vilken slump. Är du verkligen bög? Alltså homosexuell?” Han skrattade. ”Hur stor är den sannolikheten egentligen” undrade jag och torkade mig kring ögonen för att sedan brista ut i skratt. ”Är du förvånad?” ”Vad fan tror du? Klart jag är. Jag skulle aldrig anat det” sa jag och insåg samtidigt att detta var min chans till flykt från omständigheterna i mitt liv. ”Mamma och jag har bråkat. Hon får inte veta att jag är här okej. Lovar du? Jag orkar inte med henne. Kan jag stanna här ett tag tills det har lugnat ner sig?” Han tyckte att jag kunde stanna. ”Hon ringde tidigare idag och frågade efter dig.” ”Jag trodde verkligen att du gillade tjejer” sa jag för att byta samtalsämne. ”Så du gillar inte tjejer alls?” ”Nej. Har aldrig gjort det heller.” ”Fan vad konstigt ändå, jag som trodde jag var det enda svarta fåret i familjen.” ”Du får inte berätta för mamma. Vi måste vänta.” Jag undrade varför. ”Jo, det är en sak till” sa han, ”jag har pojkvän också” berättade han stolt. Jag kände glädje för hans skull och ville veta vem den lycklige hingsten

kunde vara, men då såg min bror besvärad ut för första gången. "Du känner honom." Jag såg en bild av en ung snygg kille som hans pojkvän. "Vem är det" frågade jag och började gå igenom alla bögarna i registret i min hjärna. "Du kommer att bli förvånad igen." "Vem är det då? Berätta!" "Jorge" sa han. "Vilken Jorge? Jag känner ingen Jorge." "Mammas gamla kompis." Jag funderade några sekunder. "Va? Den flintskalliga gubben? Du måste skoja! Är han din pojkvän? Han är över hundra ju! Gillar du gubbar?" Allt kom ut på en gång. "Du får inte berätta. Lova mig. Lova att du inte berättar." "Gud, mamma kommer att dö. Men varför är du med honom? Jag fattar ingenting. Hur länge har ni varit tillsammans?" "Två månader" sa han, "du ska få träffa honom." "Eh? Jag har ju redan träffat honom, hallå? När vi var små ungar. Har han inte ens nämnt det?" Jag störde mig på bilden Jorge och min bror tillsammans. Okej, det var underligt att min bror aldrig hade haft en flickvän och det väckte misstankar hos vissa mansgrisar i slakten, men han var verkligen den sista jag skulle tro var gay. Han personifierade vad som ansågs manligt och liknande inte alls vad mina förutfattade meningar sa om homosexuella. Vi kom fram till att det inte kunde bero på slumpen, att det måste bero på generna eller att det var något annat biologiskt som låg bakom att vi båda gillade killar. När chocken började lägga sig såg jag det positiva i det hela. Min brorsa är gay, tänkte jag, fan vad coolt! Det kunde inte komma lägligare heller, just när jag behövde ha någon jag kunde förlita mig på till hundra procent. Jag hade inte känt något verkligt stöd eller sympati från någon vuxen förut och en homosexuell bror skulle betyda ett evigt blodsband till en person som kanske kunde förstå mig. Jag insåg även hur trött jag var på att driva omkring utan att kunna samla mig och göra mig själv ren och såg min chans att lätta mitt hjärta lite, så jag passade på att berätta att jag brukade gå ut som tjej ibland, som en lightversion

av sanningen. Han svarade med att han ville se mig som tjej och jag kände mig glad för hans positiva reaktion. Aldrig hade jag trott att mitt besök hos honom skulle sluta så lyckligt! Jag fick lov att installera mig i hans lägenhet i några dagar och jag njöt redan av lugnet och tryggheten han gav mig. När jag kopplade laddaren till min mobil som hade slocknat hade jag ett tjugotal missade samtal men jag orkade inte bry mig, hur kunde en mamma kalla sitt eget barn för bög? Min bror tjatade om att jag skulle följa med honom för att träffa hans älskade pojkvän och jag gick slutligen med på det, jag hade ändå inte så mycket annat viktigt för mig.

Jorge bodde inte långt ifrån min bror, bara runt hörnet faktiskt så det var inte en alltför stor uppoffring att följa med dit. Eftersom jag själv längtade så mycket efter kärlek hade jag förståelse för min brors iver att få presentera sin första stora kärlek, men han såg så dum ut i mina ögon. Jag hoppades att jag aldrig skulle se så löjlig ut, men jag hade aldrig upplevt besvarad kärlek på riktigt, så jag skulle egentligen bara hålla käften.

Jorge var inte mer än femtio år gammal, men att se min tjuvåriga bror kyssa honom kändes verkligen som att få batterisyra i ögonen. ”Det var längesen” sa han till mig och sträckte fram sin hand. ”Verkligen längesen” svarade jag och fick anstränga mig för att vara trevlig. Jorge bodde på första våningen så för att hindra insyn från gatan hängde det långa tjocka gardiner för fönstren, hela lägenheten var ganska mörk. ”Du har Rickis kläder på dig. De är lite stora på dig men du är stiligare så här ändå.” Jag ignorerade hans antydning och satte mig på soffan. Inombords visste jag vad han menade, ryktet om mig hade förmodligen redan spridit sig också till Jorge och som vanligt kom påhoppet som en obehaglig överraskning när jag var allra minst beredd på det. Men denna gång hade jag ett försprång, eftersom jag precis hade berättat min hemlighet för min bror. Jag bad Jorge att öppna ett fönster för

att få in lite frisk luft. Genast kände jag igen ljudet av en ölburk som öppnades alldeles bakom min rygg. ”Du har inte tagit bort allt smink från ögonen” påpekade han. ”Ja, och?” ”Vad heter du som transa?” ville min bror veta. ”Jag är ingen transa. Jag går ut som tjej. Tror du jag ser ut som en cirkus när jag går ut?” ”Du är bättre som kille” kommenterade Jorge. ”Det tycker du bara för att du är bög” svarade jag. ”Du är också bög ju. Eller är du en kvinna kanske” svarade han och skrattade högt och länge. ”Varför bryr du dig så mycket” snäste jag och reste mig upp från soffan och makade undan min bror från datorn för att kolla min e-mail. En gay teen porr sida dök upp i adressfältet. Jorge verkade inte ett dugg generad över min upptäckt utan log för sig själv och tittade på min bror som förmodligen kände till Jorges hobby bättre än någon annan. Min bror och Jorge satte sig på den sunkiga soffan bakom mig och jag kunde plötsligt höra det obehagliga ljudet av hur det smaskades och hånglades. ”Hallå, kan ni sluta ni är fan äckliga!” ”Vi kan inte hjälpa det” sa brorsan. ”Hallå jag har inte kommit hit för att lyssna när ni hånglar. Ge mig nycklarna jag vill gå hem nu.” ”Men du har precis kommit” tyckte Jorge och han tittade på mig som att han ville ha en trekant. ”Ricardo, ge mig nycklarna jag vill hem.” ”Sätt dig ner och umgås lite bara.” ”Nej, jag vill hem nu!” ”Du har inget hem, din luffare” sa min bror. ”Ge mig nycklarna annars så vet du vad jag gör” sa jag och stirrade på honom. ”Gör det då, din tuffing” uppmanade han mig, ”skvallra för mamma.” Jorge såg nervös och tagen ut när mamma nämndes, han visste exakt vad hon var för karaktär. ”Ge mig nycklarna jag vill hem. Du kan inte tvinga mig att bara gilla läget.” Jorge bad honom att ge mig nycklarna och med en smäll i dörren försvann jag utan att säga ett ord. Kanske var det så att min bror redan hade hört ryktet om mig, tänkte jag och kände mig dum. Jag insåg att jag var tvungen att åka hem till mamma förr

eller senare. Men inte än, för det var lördagskväll och väl tillbaka i min brors lägenhet letade jag upp gömman i hans sovrum och lånade en hundring att ha till natten. Även fast jag störde mig på att min bror var med en äldre man, det gick inte ihop med mina tankar, respekterade jag relationen för min brors skull. Men detta var något som kom att förändras redan samma kväll på Indigo.

Det var efter midnatt när jag stod och dansade med mina väninnor på dansgolvet och till min förvåning plötsligt såg att Jorge stod bredvid en pelare och stirrade på mig. Jag såg ut som en kopia av min bror fast i en feminin och hårlös version. Hans sätt att stirra på mig fick mig att tvivla på om jag verkligen var fullt påklädd och jag låtsades som om jag inte såg honom för att undvika att behöva prata med honom. När jag vände ryggen åt hans håll gav mina väninnor mig undrande blickar och jag blev tvungen att förklara att den stirrande gubben faktiskt var min brors pojkvän. ”Är det där verkligen din brors pojkvän?” frågade Mounir. Jag undrade varför han lät så skeptisk. ”Jag berättar sen” sa han och vände blicken mot någon som tycktes stå bakom mig, jag antog att det var Jorge och vände mig om. Där stod han, alldeles intill mig, med sin stela och klumpiga kropp och försökte röra sig till musiken. Hans lukt fick mig att undra om han hade badat i de tre flak öl jag hade sett hemma hos honom tidigare, innan han druckit upp dem. ”Det är bra att du är chico idag” sa han på spanska, ”jag lovar dig att du är mycket finare som pojke.” Han fick min rygg i ansiktet men verkade inte ge upp försöken att få min uppmärksamhet och han frågade om jag ville ha en öl. ”Nej tack, det är bra. Varför är du inte med min bror?” Jag var hård i tonen. ”Han ville inte följa med ut, han är hemma.” Nu ville mina väninnor bort från honom lika mycket som jag. ”Hörde att du har problem med din mamma. Behöver du någonstans att sova eller om du behöver pengar, säg till så hjälper jag dig utan problem.”

Han klämde på min arm och undrade hur jag kunde hålla mig så smal, om jag åt ordentligt och om jag tränade kondition. Jag var verkligen redo att sparka honom på kulorna men jag gick bara därifrån, följd av mitt böggång, utan att svara på hans frågor. Jag äcklades av min brors sliskiga pojkvän och längtade med en ond sorts entusiasm efter att få berätta för Ricardo vad som just hade hänt.

”Fattar du inte att han är ute efter varenda tonåring när han är ute! Är du trög eller?” propsade jag dagen efter. ”Han var bara full.” ”Full? Är det hans ursäkt? Du är inte tillräcklig för honom. Alla känner honom som den sliskiga gubben som försöker ragga hem lammkött. Han blev till och med portad igår för femtioelfte gången. Alla vet hur han är förutom du.” ”Jag bryr mig inte om vad andra tycker” svarade min bror. ”Du är både blind och trög i huvudet. Varför följer du inte med honom ut och ser efter själv?” ”Jag gillar inte gayvärlden, det är bara massa fjollor.” ”Skit samma då. Det är ändå ditt eget liv.”

Ingenting blev som jag hade förväntat mig med min bror, hans pojkvän var tydligen nummer ett. Ricardo var helt opåverkad av allt som jag berättade för honom om hans käre pojkvän. Hur mycket jag än försökte förnedra honom för hans oförmåga att se sanningen och hur mycket jag än tjatade kunde ingenting tränga igenom den blinda kärleken. Det var frustrerande för mig att inte kunna påverka situationen och jag ville bort från honom och besvikelsen jag kände. Inom loppet av en kväll hade jag skaffat mig skyhöga förväntningar och gjort planer på den pakt jag trodde att vi skulle bilda, bara för att genast få dessa förhoppningar grusade. Det var därför jag tog beslutet att återvända hem. Jag var inte rädd för konfrontationen med mamma längre, för jag visste exakt hur jag skulle hantera situationen.

Hon ropade, ”Så det är dags att komma nu? Tror du verkligen

att du kan göra som du vill?” Jag frågade om jag bara skulle låta henne behandla mig hur som helst. ”Jag är din mamma och kan säga vad jag vill till dig, förstår du det? Du måste visa respekt det är jag som bestämmer här. Inte du. Det här är sista gången du gör något sådant. Du får aldrig mer gå ut igen. Du stannar i ditt rum och kommer inte ut. Förstår du?” Jag ropade och talade om hur bitter jag tyckte hon hade blivit på senare tid och begav mig till mitt rum, att vara borta några dagar verkade inte ha fått den effekt jag hade förväntat mig, snarare tvärtom. Mamma verkade vara mer frustrerad än någonsin. Det kanske slog henne att hon hade börjat förlora den totala kontroll hon alltid hade haft över mig, hennes barn som alltid hade varit henne underställd och lyssnat till hennes order. En stund senare gick jag efter henne, utan att tveka en sekund inför vad jag skulle avslöja. Jag ställde mig vid dörren till köket där hon grejade med disken och frågade henne om hon fortfarande var sur. ”Vad vill du?” frågade hon och lutade sig med händerna mot vasken. ”Jag vill inte prata med dig.” ”Jag måste berätta en sak om Ricardo.” Mamma undrade vad det var. ”Du kommer att bli förvånad.” Hon vände blicken mot mig och tittade mig i ögonen och hennes intuition lyckades, till min förvåning, sikta mitt i prick. ”Vadå är han en maricon?” ”Que” undrade jag eftersom jag inte kom på andra ord, ”hur visste du?” ”Jag kände det på mig. Har han själv sagt det eller vad?” ”Jag fick inte berätta så du får inte säga att jag sa det, okej? Det är inte det värsta heller. Alltså jag berättar detta för att han är tillsammans med någon som du inte kommer att tycka om.” Mammans ansikte förändrades till ett defensivt och hårt ansikte, som om att hon visste att hon skulle få en smäll på käften, det där ansiktet jag hade sett många gånger innan. Det passade egentligen inte hennes vackra ansikte. ”Quien?” Jag berättade vem det var. ”Jaha” svarade hon och jag såg hur hon försökte behärska sina känslor, ju hårdare och tuffare

hon verkade ju mer känslor svallade inom henne, det visste jag. ”Hur länge har detta pågått då?” ”Enligt honom i två månader. Men det är inte allt heller.” ”Har han gjort dig något?” frågade hon och jag trodde verkligen att hon läste mina tankar. ”Inget farligt.” ”Vad har han gjort dig” frågade hon och tog sin hand för ansiktet. Jag berättade allt för mamma vad som hade hänt, plötsligt var hon inte arg på mig längre och jag kände den stora lättnaden av att fokus nu var riktat åt ett annat håll. Jag hade lyckats komma undan med att jag rymde hemifrån och fick dessutom min efterlängtdade fred, samtidigt som mamma påbörjade jakten efter sin före detta vän och min brors så kallade pojkvän.

Det blev en katt- och råttalek mellan mamma och Jorge, hon ville bokstavligt talat skära pitten av bögen, som hon själv uttryckte det varje gång han lyckades undvika henne. Hon ringde på hans dörr flera gånger men han svarade aldrig, utan gömde sig darrande av rädsla inför vad mamma var kapabel till att göra med honom. Som tur var fick mamma aldrig tag på honom, han var mycket skicklig på att gömma sig. Min bror fick i början inte veta att det var jag som hade skvallrat, det var något som mamma skötte väldigt snyggt. Hon sade att ryktet gick via hennes väninnor och andra i den chilenska kretsen, men min bror var inte dum och hade ändå starka misstankar mot mig. Han konfronterade mig och jag nekade blankt utan att känna några som helst samvetskval, vi hade inte växt upp tillsammans, han hade växt upp med pappa i Chile. Därför kände jag inte sann lojalitet gentemot honom som syskon. Trots att vi hade mycket gemensamt kände jag inte riktigt som att han var min bror, speciellt efter händelsen med hans pojkvän som påverkade hela familjens välmående och som tyvärr även ledde till att vi fick flytta ännu en gång. Det skulle bli fjortonde gången som vi flyttade under min livstid. Det var återigen dags

att börja om från början. Den här gången blev det i en liten by i utkanten av Malmö vid namn Arlov.

3.

Jag kände dåligt samvete över att jag hade avslöjat min brors hemlighet eftersom det hade påverkat hela familjen. För att bevara freden med mamma och bidra till lite lugn bestämde jag mig för att hålla mig borta från nattlivet. Mamma hade dessutom köpt en ny mobil till mig som sjuttonårspresent. På onsdagar klockan sex var det dock ungdomskvällar på Indigos danslokal. Det var veckans största höjdpunkt att gå dit för att umgås lite med Mounir och andra jämgamla, speciellt för mig som hade hoppat av skolan. Kretsen av ungdomar var ganska liten så alla kände till varandras privatliv i minsta detalj, allting förutom min stora hemlighet så klart. Just när det började bli torka på intriger och drama dök det alltid upp en ny personlighet som blev mittpunkten för allas uppmärksamhet. All dramatik och alla kärlekshistorier kunde börja om från början igen.

En onsdag dök tjuogoettåriga Natasha upp och berättade öppet för gruppen att hon just nu genomgick en utredning för ett könsbyte och att hon därför nyligen börjat leva som tjej fullt ut. Jag kände mig verkligen träffad när hon berättade om sin transsexualism, och så fort jag fick ett ögonblick ensam med henne kunde

jag inte låta bli att fråga hur hon hade gått till väga. Hon förklarade för mig hur hela processen för könskorrigering gick till i Sverige, vilket kom med den positiva överraskningen att man kunde få allt bekostat av staten. Genast slogs jag av tanken att jag hade förlorat mycket värdefull tid och jag ville genast påbörja en egen utredning. Efter mötet med Natasha blev min högsta önskan att kunna börja leva mitt liv som tjej på heltid så att jag skulle få börja med medicinerna som skulle hindra min utveckling som kille. Med sådana mediciner skulle min nya pubertet, som tjej, börja. Innan jag träffade Natasha hade jag inte vetat hur jag skulle påbörja min förvandling till tjej. Den där onsdagen på Indigo förändrade allt.

Natten efter mötet med Natasha kunde jag inte somna, jag var full av hopp och fantasier om min möjliga framtid som tjej. Som svensk medborgare kunde jag få allting subventionerat av staten, bröstimplantat, talpedagog, hårborttagning och till och med borttagning av adamsäpplet. 1972 var Sverige det första landet i världen att införa sådan lagstiftning. Staten ansåg att det var bättre att investera i en medborgares könskorrigeringsprocess så att den skulle kunna bli en fungerande skattebetalare istället för att bli en belastning genom förtidspensioneringar, sjukskrivningar eller prostitution. Denna kunskap var en fantastisk befrielse eftersom min inställning alltid hade varit att betala för processen med egna pengar. Pengar som jag inte ens hade. Natasha hade påpekat ett problem dock, att byråkratin var seg och därför kunde väntetiderna innan man fick träffa en utredare vara väldigt långa.

Jag vaknade ovanligt tidigt morgonen efter och kunde inte somna om. Jag låg kvar i sängen till dess att alla i familjen var upptagna med sina vanliga rutiner. Jag kunde knappt få i mig någonting att äta vid frukostbordet eftersom min mage var fylld av sensationen av att jag skulle lyckas, att det kunde bli en stor och historisk dag om jag vågade utföra dagens telefonsamtal

till läkaren. Jag lämnade min lillasyster på dagis och när jag var hemma igen var alla borta, trots det gick jag in på mitt sovrum och låste in mig för att ringa. Jag satt på min bäddsoffa och slog numret som Natasha hade gett mig, det ringde en signal och jag lade genast på. Jag gick ut ur rummet och promenerade fram och tillbaka utan mål ett tag innan jag vågade ringa igen. Jag kunde inte få ett riktigt grepp om den trådlösa telefonen, det kändes som om att den gled ur mina händer, mitt hjärta bankade i bröstet och mina fingrar darrade, när som helst skulle mamma få reda på allt som jag gjorde bakom hennes rygg och kriget skulle bryta ut på nytt. Jag tryckte på återuppringningsknappen på telefonen, en telefonsvarare meddelade mig att de skulle vara öppna klocka åtta. I all min nervositet hade jag inte insett att det ännu var tidigt på morgonen. Jag väntade de femton minuterna fram till klockan åtta, och sedan till fem över. När jag ringde på nytt upplyste rösten på den automatiska telefonsvararen mig om att sekreteraren skulle vara tillbaka klockan tio. Hur kunde det vara möjligt när maskinen precis hade sagt att de skulle vara där klockan åtta? I det sinnestillstånd jag befann mig kändes två timmar som en evighet och jag insåg att den väntan Natasha hade varnat mig för nu hade börjat. Motvilligt försökte jag ställa in mig på att allting skulle ta sin tid, dessutom fanns rädslan att jag inte skulle bli tagen på allvar på grund av min ålder. För att vem gjorde en könskorrigering i Sverige i en så tidig ålder egentligen? Klockan tio ringde jag igen, efter två rastlösa timmar. ”Sexologen, det är Maria, sekreterare.” ”Hej, jag ringer för att jag vill börja en utredning” lyckades jag få fram. ”Har du blivit remitterad till oss?” Jag undrade vad hon menade med det. ”Du måste ha en remiss från en psykolog innan du kan träffa en utredare” sa hon. Med de orden slängde hon svart färg på mina drömmar. ”Jaha ... okej då ... det visste jag faktiskt inte. Vet du var jag kan ringa för

att få träffa en psykolog då?” Hon lät misstänksam. ”Hur gammal är du?” Jag talade om att jag var sjutton. ”Jaha. Berätta lite om dig själv. Har du alltid känt att du velat vara tjej?” Jag berättade detaljer om min barndom och jag kunde höra hur hon knappade på tangentbordet för fullt. ”Läkarna har möte varje onsdag så vi får vänta en vecka. Men jag kommer att ta upp ditt fall med dem så får vi se vad de säger. Kan jag få ditt personnummer så att jag kan skriva in dig?” Jag gav henne alla mina uppgifter och kände mig redo att ge henne nyckeln till hela mitt liv. ”Men kommer jag att få hem några papper? Ingen hemma vet någonting.” ”Vi kan skicka kallelsen i ett förseglat brunt kuvert utan avsändare om du vill.” Det lugnade mig och jag ställde min sista fråga: när hon trodde att jag skulle få träffa en läkare? ”Det kan jag inte svara på nu. Du får hem beskedet.” Jag hade aldrig vågat drömma om att bli så väl bemött när det handlade om den känsliga fråga som jag bara hade vågat tala med några få personer om tidigare. Direkt efter att jag hade lagt på luren kände jag att jag styrdes av en kraft. Jag höjde min stereo till maxvolym, jag öppnade balkongdörren och några fönster. Jag kände en stor distans till alla stackars gråa och olyckliga människor i den monotona värld som pågick utanför. Jag putsade alla fönster och speglar, jag städade köket, toaletten, bäddade sängarna och plockade undan min lillasysters leksaker. Fortfarande hade jag samma stora känsla inombords som gav mig oändligt med energi. Jag rusade ner till återvinningscentralen och jag slängde soporna innan jag kunde tolka känslan riktigt. Det var första gången jag någonsin kände att det jag hade hoppats på kunde bli verklighet, det skulle ske, min process skulle snart börja!

Den första som kom hem var min lillebror José som begav sig raka vägen till vårt delade sovrum för att snart sitta klistrad vid datorn. Han spelade jämt något av de bland tonåringar populära spelen Warcraft, Dome eller Commandor and Conquer. Ingenting

kunde rubba hans koncentration. Han lämnade bara dataspelsvärlden när han var hungrig eller bajsnödig till bristningsgränsen. Kort därefter kom mamma som tog av sig ytterkläderna och sen genast började granska lägenheten. Jag förväntade mig en positiv reaktion efter allt mitt putsande och skrubbande under dagen, men mamma gick istället direkt till oväntad attack. ”Varför har du inte varit i skolan idag? Har du börjat skolka nu igen!?” Jag förklarade att jag inte hade haft några lektioner den dagen vilket var en enkel lögn att genomsåda för den människa som kände mig bättre än någon annan på jorden. ”Ljug inte för mig, jag vet att du skolkar från skolan! Tror du verkligen att du kan lura mig?” Jag erkände att jag hade tagit ett sabbatsår, mamma lade handen över ögonen och jämrade sig. ”Och vad hade du tänkt göra nu? Ni har ingen som helst respekt för mig.” ”Men jag ska skaffa ett jobb mamma” intalade jag henne. ”Och hur ska du göra det? Jag vill inte ha dig drällande omkring här hemma som en jävla chilinare förstår du? Du ska inte tro att du bara kan göra som du vill!” ”Men jag sa ju att jag ska skaffa ett jobb.” ”Och vad kommer att hända sen? Samma sak som vanligt. Du kommer att tröttna på jobbet och lämna allting halvgjort. Du avslutar aldrig någonting. Jag förstår inte hur du kunde sluta skolan! Om du inte hittar ett jobb med detsamma och börjar betala här hemma kommer jag att slänga ut dig härifrån. Jag bryr mig inte vad som händer med dig. Förstår du!?”

Med det fick jag ännu ett bekymmer, att skaffa ett jobb. Jag förträngde den tanken och allting som hon hade sagt till mig. Det var bäst så. Jag stannade i mitt rum tills jag hade återtagit kontrollen över alla mina känslor. Inte en enda tår hade lyckats ta sig ut, men ansträngningen gjorde att lyckan och energin jag hade haft tidigare var borta. Jag var varken glad eller ledsen längre utan helt nollställd. Jag gick förbi mammas rum och såg att hon låg i

sin säng och grät. Då tyckte jag synd om henne och fick enorma skuld känslor, hur sårad skulle hon inte känna sig när hon fick veta att hennes pojke ville bli tjej? Jag gick fram till henne och frågade henne varför hon var ledsen, men hon stirrade med tom blick på något annat än mig, mascaran låg under ögonen och hon såg ut att ha gett upp på livet. ”Jag är besviken bara” sa hon och vägrade se mig i ögonen. ”Varför mamma? På oss?” ”På alla. Dig, Gösta och Ricardo.” ”Men mamma, vi kan inte hjälpa det. Det är inte meningen att du ska bli ledsen.” ”Ni bara ger mig problem, hela tiden. Gå härifrån, jag vill vara ensam.” Jag lovade henne att hitta ett jobb och hon brast åter i gråt. ”Ni förstör mitt liv, försvinn härifrån, ni tänker bara på er själva. Ni är lika egoistiska som er pappa. Försvinn!”

Jag gick ut för att hämta min lillasyster på dagis. Jag promenerade förbi villorna och husen som låg i det finare området och som symboliserade den perfekta svenska familjeidyllen. Jag dagdrömde och längtade ännu mer efter livet som kvinna som låg i min framtid. Jag ville ha ett vanligt liv, en vanlig vardag och en vanlig pojkvän. Som jag längtade efter det sistnämnda i svåra stunder! De oundvikliga tankarna hann ikapp mig. Hur skulle jag ordna ett jobb? Hur skulle jag egentligen ordna fram pengar? Hur och när skulle jag egentligen berätta allt för mamma? Jag kramade den lilla människan med de bruna lockarna som var min enda riktiga källa till villkorslös kärlek. Medan jag höll lillasyster Anna nära intill mig funderade jag på hur mitt liv kunde sett ut om jag hade varit född som tjej. Hade mina drömmar och mål skiljt sig från de jag nu hade? Hade jag uppskattat mitt liv som biologisk kvinna eller hade jag tagit det för givet, som många kvinnor gör? Det sista var en känsla som ofta hade funnits hos mig under min uppväxt; om du bara visste hur lycklig du borde vara för att du får vara kvinna, hade jag tänkt många gånger. Jag var glad över att

min syster hade möjlighet att få den framtid som jag alltid önskat mig, någonting som var givet för henne sedan födseln och som jag skulle lära henne att uppskatta.

Min styvfar Gösta var alltid hemma när jag återvände från dagis med min syster. Anna var egentligen min halvsyster, eftersom Gösta var hennes pappa. Hans överkonsumtion av alkohol hade vid denna tid utvecklats till en kombination av sena natters porrsurfande och drickande och det var alltid jag som kom på honom eftersom jag var den enda som var uppe sent. Jag hade svårt att se meningen med att han fanns i min familj. Vi andra strävade efter att uppnå våra drömmar medan han var uppfostrad till ett liv fyllt av rutiner och regler. Han var bara en jämlik partner som bidrog med hälften av hushållskostnaderna och inte ett enda öre till, långt ifrån vad vi förväntade oss av en man i familjen. När deras relation var på väg mot en separation pekade han ut mig som den skyldige, enligt honom ville jag se dem separerade, vilket var en ondskefull plan som jag skulle haft sedan han kom in i vårt liv när jag var tio år, eftersom jag aldrig riktigt hade accepterat honom.

Mamma beordrade honom äntligen en dag att flytta ut, hon förklarade att hon inte stod ut när han klampade in i deras gemensamma sovrum med samma alkoholstank som hennes far om nätterna då han hade utsatt henne för övergrepp. Jag avskydde honom ännu mer då, trots mammas ständiga missnöje med Göstas alkoholintag så vågrade han att visa henne den hänsyn hon bad om. Jag undrade hur han förväntade sig att jag skulle acceptera honom med det beteendet, kunde han inte låta bli spriten åtminstone för mammas skull? När han flyttade var jag verkligen den lyckligaste i familjen, äntligen var det bara vi igen. Jag skulle slippa tänka på att undvika någon i mitt eget hem och jag kunde nu koncentrera mig på de viktigaste målen i mitt liv.

Jag ringde en jämnårig vän som kallade sig för Maxi och som

jag kände från Indigo för att fråga honom hur han hade gjort för att få en egen lägenhet och för att berätta att jag var i stort behov av att hitta ett jobb. Maxi var förvånad över att jag ville flytta hemifrån, han tyckte att min situation var som en dröm jämfört med hur han hade haft det. ”Jag fick min lägenhet av socialen för att min familj ville döda mig när jag sa att jag var bög. Du vet hur zigenare är. Jag rymde hemifrån och har inte sett dem sen den gången. Jag sov på gatan i flera dagar och till slut hittade jag till socialkontoret och bölade som fan. De frågade mig om jag hade någon vän att sova hos och jag fick komma tillbaka dagen efter, då var jag helt förstörd.” Det var bråttom för min del, jag ville inte sitta och vänta på en massa byråkrati. Mitt fall var dock ännu inte lika akut som Maxis hade varit, jag kunde helt enkelt inte räkna med att socialen skulle hjälpa mig. Dessutom var det lilla uppehälle man fick av socialen ändå inte tillräckligt för att bygga upp en hel tjejjarderob, det visste jag. Allt hängde på mig. ”Jag känner en kompis som äger en butik. Jag kan kanske fixa jobb till dig där.” Det var goda nyheter i mina öron. ”Han är sjsyst och han har pengar.” Min spontana tanke var att fråga hur han kände denna man. ”Nämen du vet. På Indigo och sånt. Jag kan ringa honom. Han är sjsyst, du vet.” Jag bad Maxi att höra av sig till mig så fort han bara kunde och det gick snabbare än jag hade förväntat mig, redan på kvällen kunde vi träffa mannen med pengar. Vi var på väg på bussen till vad som kanske kunde vara en lösning till det största problemet i mitt liv. ”Du vet jag måste fixa mer kläder. Jag har inte tillräckligt.” ”Ska du verkligen operera dig?” Ryktet hade hunnit sprida sig i hela gaykretsen och var ingen hemlighet längre, men det var bara en spekulation och aldrig något som jag hade bekräftat förrän nu. ”Men du är så fin som kille, snälla gör det inte.” ”Det handlar inte om det. Skit samma! Berätta om gubben nu. Vad heter han?” ”Gustav.” ”Hur

känner du honom egentligen?” ”Han gillar unga utlänningar. Du vet. Du får säkert jobb.” ”Men hur vet du det? Säg sanningen nu.” Han tittade sig omkring i den tomma bussen. ”Du är knasig, jag vet att han knullar dig” sa jag. ”Nä” svarade han. ”Knullar du honom då?” ”Nä. Sluta.” ”Säg då! Varför skäms du? Vi känner varandra ju.” Han sänkte rösten ”Du vet han ... gör det på mig.” ”Varför skäms du? Suger han av dig?” ”Tyst! Ja, typ.” ”Vadå typ? Han suger av dig eller vadå?” ”Ja” sa han högt och log. ”Jaja, din lilla slampa, hur mycket betalar han dig?” ”Femhundra” ”Och han suger bara av dig?” ”Ja, han får bara suga” sa han och skrattade. ”Sådan snuskgubbe, herregud, men du behöver inte göra något som du inte vill.” ”Det vet jag. Skulle aldrig kunna tänka mig det heller.” ”Han kommer säkert att ge oss pengar ändå.”

Det första jag möttes av var en god doft av stekt mat. Mannen var inte alls lika sliskig som jag hade föreställt mig. Hans gula fjunliknande hår i kombination med kulmagen gjorde att han såg ganska ofarlig ut. Han var blek, till och med för att vara svensk, och han hade en kroknäsa värre än min storebror. Jag tyckte inte att man kunde se att han var gay. ”Hej, välkomna” sa han. Maxi gav honom en kram. ”Jag har sett dig förr” påstod han. ”Var då” frågade jag medan han hjälpte mig med ytterkläderna. ”På Indigo tror jag. Kom in och sätt er, maten är färdig.” Han serverade en jättegod halvblodig pepparbiff, med den finaste bearnaisesås och potatisgratäng jag ätit. Jag och Maxi åt upp allt, som utsvultna små gatubarn. ”Maxi har berättat att du vill operera dig. Varför vill du det, om jag får fråga?” Maxi skruvade på sig i stolen när jag mötte hans blick. ”Förlåt” sa han och rykte på axlarna. ”Varför undrar du” frågade jag tillbaka. ”Du ska inte göra sådant trams. Varför vill du bli kvinna?” Min så kallade vän satt tyst och jag hoppades att han skämdes över sin stora käft. ”Varför skulle jag inte?” ”Jag känner många som har klippt bort pitten. Jag har varit i Thailand

och jag har sett många transsexuella. Jag lovar dig att de blir helt tokiga allihop. Man blir det när man blir kastrerad. Dessutom känner de ingenting efteråt. Du tycker väl om sex eller?” Hans skräckhistorier skrämde mig inte ett dugg. Hade han inte varit en möjlighet till ett jobb hade jag aldrig låtit honom ifrågasätta mitt beslut. Hade han inte varit en möjlighet till ett jobb hade jag ens aldrig befunnit mig där. ”Vi går in och sätter på en film efter att jag har diskat” sa Gustav och började genast plocka undan efter oss. Jag undrade för mig själv vilken sorts film han kunde mena och jag insåg att han måste ha varit en av de många figurer som glodde på oss på Indigo från längst in i den mörka lokalen. Maxi såg ovanligt upptagen ut med sin telefon då han knappade och jämrade sig. ”Vad är det?” frågade jag. ”Men åh, jag har inga pengar på min mobil” svarade han och Gustav vände sig då om med en skeptisk blick. Efter att han hade ställt undan disken och torkat händerna öppnade han en låda och tog fram två värdebevis från Comviq och ställde sig bakom Maxi, han retades med ett tvåhundrafemtio kronors värdebevis framför hans ansikte. ”Oj då” sa Maxi och sträckte sin hand efter det, Gustav drog undan värdebeviset. ”Din lilla slyna” kallade han honom. ”Ge mig” sa Maxi och sträckte sig efter det igen, nu fick han ta det. Strax därpå la Gustav det andra på bordet framför mig. ”Hoppas att du har Comviq” sa han. Mitt behov av pengar tog upp värdebeviset för att kolla kreditsumman och min stolthet la sen ner det igen. ”Mm” sa jag. Han plockade fram chips och en skål med godis och tände romantiska doftljus i vardagsrummet medan jag och Maxi stoppade i oss tilltugget trots att vi redan var övermätta. Sen begav sig Maxi utan förvarning till hallen för att ta på sig ytterkläderna. ”Jag måste gå nu” sa han och nickade till mig att läget var lugnt, jag insåg att de måste ha planerat det tillsammans. Att vara själv med den sliskiga gubben var obehagligt, men jag kände mig ändå trygg.

”Så Maxi har berättat för mig att du behöver pengar” sa han så fort Maxi var borta. ”Jag behöver ett jobb. Jag vet inte vad Maxi har sagt till dig.” ”Jaha” sa han nonchalant och vände sig mot tv:n. ”Det ser lite mörkt ut faktiskt. Men jag kan höra av mig om vi behöver någon. Har du haft sommarjobb innan?” ”Jag har delat ut direktreklam.” ”Det kan bli lite svårt, du. Men jag ska se om jag kan klämma in dig någonstans.” ”Okej” sa jag och svarade med samma likgiltiga attityd. ”Om du behöver pengar så säg bara hur mycket du behöver så kanske vi kan komma överens om något.” Maten vi precis hade ätit ville plötsligt ut och lägga sig i knäet på honom. ”Alltså, jag fattar vad du gör med honom.” ”Ja, som sagt, om du behöver pengar säg till så kan jag hjälpa dig.” ”Jag ska nog röra mig hemåt innan mamma blir sur.” ”Går det några bus-sar” frågade han. ”Det tror jag. Det måste det, klockan är inte så mycket än.” Jag begav mig till hallen efter mina ytterkläder. ”Här har du till resan” sa han och lade något i min ficka och kramade mig samtidigt, ”har du med dig värdebeviset?” ”Det ligger på bordet” sa jag. Han hämtade det och gav det till mig och frågade samtidigt efter mitt nummer. Jag väntade till jag var inne i hissen och dörren var helt stängd innan jag kände efter hur mycket pengar han hade gett mig. Femhundra kronor! Det tillskottet var till stor nytta eftersom mitt studiebidrag hade dragits in när jag hoppade av skolan. Jag var åter mitt positiva jag. Jag hade fått upp hoppet om ett jobb och till det ett värdebevis till mobilen och dessutom pengar. Allt utan att utsätta mig för någonting jag inte ville gå med på, det kunde inte bli bättre!

Följande morgon gick jag raka vägen till H&M för att börja lägga grunden till min nya garderob. Jag hittade en Basic svart tubklänning på rea som kändes som en Versace kreation när jag fick se den på min slanka kropp i provrummet. Resterande pengar räckte precis till för att köpa hårfärg och löshår av plast till att

göra mina rastafälator, det var de hårförlängningar jag kunde få med min tunna plånbok. Men mer än vad jag längtade efter alla mina tjejkädrer och hårförlängningar längtade jag efter att få se mammans dystra blick förvandlas till att utstråla lycka och stolthet när jag berättade om min nya jobb-möjlighet. Men jag var naiv som hade trott att mammans olycka mirakulöst skulle botas med en möjlighet till ett jobb. ”Mm jaha” sa hon, ”men du har inte fått jobbet än, eller hur?” ”Jag vet, men ändå.” Hon såg plastpåsen med mina inköp ligga på golvet. ”Vad är det du har köpt? Var har du fått pengar ifrån?” ”Det är bara hårfärg. Kan du göra det? Ricardo gav mig pengar. Han ville testa att göra rastafälator på mig.” Hon rörde inte en min utan nickade bara. ”I sådana fall får du gå och hämta din syster sen.” ”Ja, det kan jag göra.” ”Men då gör vi det nu. Jag har andra viktiga saker att göra också. Förbered allting. Ta fram stolen och klädskyddet” beordrade hon. Jag gjorde som hon sa och satte mig på stolen medan hon skakade burken med hårfärg. ”Vad är det för jobb som du pratade om” frågade hon äntligen. ”Det är på en mataffär.” ”Och hur hittade du det?” ”Maxi känner ägaren.” ”Då är han också en bög.” ”Mm” svarade jag och vände bort blicken. Hon hade blivit en riktig expert på att ta kål på glädje. ”Har Anna sagt något om Gösta?” ”Hon har inte märkt att han är borta än. Han ska ändå komma tillbaka snart” sa hon. ”Va” utbrast jag, ”men mamma, varför ska han det?” ”Vi har pratat och han har förändrats. Han verkar ångra sig mycket och jag saknar honom faktiskt. Jag kan inte göra så mot honom, han är inte en elak man. Alla har sina fel och brister.” ”Det har inte ens gått två veckor. Det är du som klagar på honom mest av alla! Det var du som slängde ut honom!” Hennes likgiltighet och tystnad rörde om alla mina känslor vilket gjorde att jag den stunden avskydde min mamma lika mycket som Gösta. ”Din bror är inte tillsammans med Jorge längre.” ”Ja och vem bryr sig?” snäste jag.

”Ricardo ska ta över Göstas etta.” ”Men varför? Mamma, det är ju så skönt utan honom här.” ”Du har inget att säga till om detta. Det är mellan honom och mig. Lägg dig inte i mina problem.” Jag kände att mina ögon började glänsa av tårar som ville rulla ut på kinderna. Inte mitt problem? Jag hade varit hennes psykolog sedan jag var barn och det skulle inte vara mitt problem! Jag kämpade mot impulsen att ge utlopp för mina känslor, jag ville ta sönder någonting. Jag funderade på att slänga hans spritflaskor som han hade lämnat kvar, släppa dem från balkongen en efter en för att njuta av det kraschande ljudet när de nådde marken. Kanske det skulle fungera att smeta hårfärg längs väggarna i lägenheten och skrika som en psykotisk femåring? Varför var han tvungen att komma tillbaka? Jag lyckades tygla min ilska och när verknings-tiden för hårfärgen hade passerat sköljde jag ur färgen och rusade till köket där mamma satt och sydde några kuddar. ”Älskar du honom, mamma? Älskar du honom så mycket att du inte kan vara utan honom? Hur kan du vara med honom om du inte älskar honom?” ”Jag offrade min lycka för att ni skulle ha det bra här i Sverige. Du och Ricardo bryr er bara om er själva. Ni kommer aldrig att hjälpa mig och jag litar inte på någon av er längre.” ”Men mamma, sluta säg så någon gång!” Hon höjde sin röst ytterligare ”Du har dig själv att skylla för dina problem. Det är du själv som letar efter dem. Jag skäms över det liv du och din bror lever. Jag vill flytta härifrån, långt bort härifrån, så att jag slipper se er mer!” Hon knappade likgiltigt på sin högteknologiska blinkande symaskin medan jag stirrade på henne utan att kunna säga ett enda ord eller mening. Jag var fullt medveten om att det var meningslöst att fortsätta diskussionen med henne, det skulle bara leda till en massa munhuggande och att jag slutligen skulle gråta av frustration eftersom hon inte förstod mig. Jag gav därför vika och var återigen inne i mönstret där jag höll allting inombords. Det var en

destruktiv försvarsmekanism som bara skyddade mig för stunden. Ju längre jag höll mina undertryckta känslor inombords ju mer skada gjorde de mig, det visste jag. Det var första gången som jag kände hur en intensiv fysisk smärta började i min mage, som en syra som frätte. Min första instinkt var att fly för att vara för mig själv, men jag hade ingenstans att ta vägen. I vårt sovrum bodde även min tv-spelande bror som hade lika mycket rätt till rummet som jag hade. I brist på privatliv och eget utrymme, låste jag in mig på toaletten och satte mig på toasitsen. Min kropp låste sig, jag kunde inte göra några rörelser eller ge utlopp för några ord eller känslor. Jag stirrade på en blind punkt samtidigt som syran fortsatte att fräta i min kropp, smärtan spred sig som ett gift. Jag stirrade på de färgglada mönstren på handduken framför mig och giftet rann äntligen ut ur mina ögon, nu kom tårarna. Mammans metod hade alltid varit att påpeka det negativa och att bestraffa. Att man skötte sig togs för givet och positivt beröm kom aldrig på tal. Det kändes som att hon medvetet kränkte mig och jag började se henne mer och mer som en fiende, det kändes som hennes främsta mål alltid var att såra mig. Jag avskydde när hon fick mig att gråta eftersom hon var den enda som visste hur hon skulle göra.

Jag vågade inte visa mig för familjen förrän alla spår efter mina tårar hade försvunnit. Jag sköljde mina ögon med iskallt vatten när jag plötsligt blev medveten om ett ljud som trängde in genom toalettdörren. Det var ljudet av en rakapparat; utanför rakade mamma av sig allt sitt hår. När jag gick ut från badrummet gick jag förbi mammas rum och kunde inte missa att hon låg där och grät. Hon berättade för mig med stirrande blick att hon snart skulle försvinna, att hon hade skrivit ett brev till oss alla och när jag insåg vad hon menade med det var jag återigen tillbaka där hon ville att jag skulle vara. Det kändes som om det

bara var hennes känslor som räknades och att allting bara handlade om hennes smärta, aldrig fick hon för sig att fråga hur jag mådde. Det var jag som var en transsexuell tonåring och ändå var det hon som låg i sängen och grät varje dag. Jag förstod mig inte på hennes beteende och jag undrade vem av oss som egentligen var minderårig. De tankarna hade jag ältat fram och tillbaka länge och nu tappade jag slutligen all medkänsla som jag hade för henne och hennes traumatiska barndom. Jag hade fått nog och det enda som fanns kvar inom mig var en instinkt att bryta mig loss från henne. Jag var tvungen att rädda mig själv från hennes kvävande negativitet och psykiska misshandel. För att vara självständig och kunna påbörja mitt eget liv i fred och frihet kände jag mig redo att göra vad som helst. Det första jag kom att tänka på var chansen till jobb som jag hade genom Gustav. Jag hade ändå inget mer att förlora, det fanns inget att överväga längre, jag gjorde mitt val.

Det tog några dagar innan jag hade samlat kraft för att ge mig iväg och göra den äckliga affären. Jag tog en av de gula regionbussarna som tog en halvtimme ner till Malmö. På den korta tiden blev jag tvungen att se till att övervinna min avsmak inför att bli rörd vid. Detta hade under mina tonår nästan blivit till en fobi, det var en känsla som uppkommit genom mitt obehag inför min egen kropp och kön och som bara växt sig ännu starkare efter att jag hade kommit på att jag var transsexuell. Mina rastaffätor gav mig någon sorts kvinnlig självkänsla, en självkänsla som är beroende av materiella saker i början av den sociala könsövergången och ända fram tills du slutit fred med dig själv, då du är opererad. Min självbild och självkänsla som tjej var trots allt stabil och svår att rubba, men ögonblicket då Gustav tittade på mig där jag stod på trappan i väntan på att bli insläppt i hans lägenhet fick den sig en kraftig törn. Jag insåg att jag skulle utsätta mig för lustan hos en man som enbart såg mig som en av det manliga könet. Det var

omöjligt att missta sig på den lycka han kände när han såg mig där, det var som om att han hela tiden vetat att jag förr eller senare skulle kapitulera inför hans lösning på svårigheterna i mitt liv.

Han stod där i sin morgonrock och sitt nyduschade hår. Jag kunde förnimma hans parfym så snart han öppnade dörren. Han bjöd in mig och vi satte oss i vardagsrummet där jag gick rakt på sak och förklarade att jag inte ville kela eller kramas, sedan sa jag att jag ville ha tiotusen spänn. ”Hehe, du kan få femtonhundra för att det är du. Tio är för mycket för det lilla du är villig att göra.” ”Jag vill ha tiotusen spänn” upprepade jag. ”Jag kan få ett harem för en bråkdel av den summan. Du har inte gjort detta innan märker jag.” ”Nä, inte riktigt, men jag vill ändå ha tiotusen spänn.” ”Femtonhundra, inte mer. Jag får ju inte ens pussa dig.” Avgjort. Jag reste mig upp för att lägga pengarna i min jackficka och gick sedan mot sovrummet. ”Har du legat med många?” Gustavs blick brände i mig. Jag gick till motattack, ”Har du själv legat med många?” ”Några stycken. Jag är ju lite äldre än du. Berätta nu hur många.” ”Två.” ”Bara? En så söt pojke som du? Varför? Var de inte duktiga?” Jag svarade inte. Han drog igen persiennerna och sökte sig med ett leende till min blick och väntade på ett svar. ”Det var inte bra bara” svarade jag kort. Han missade inte en chans att stirra på mig med sina förväntansfulla ögon, inte ens medan han rotade bland sina porrfilmer slet han blicken från mig. Jag klädde av mig och obehaget jag kände när jag stod i bara underkläder fick mig att automatiskt stänga av alla känslor, jag förträngde allt som hände och skulle hända och jag tänkte enbart på pengarna som jag behövde och de möjligheter de skulle ge mig. Jag tänkte på att det bara var min kropp han skulle få, inte hela mig, och jag lade mig på sängen med magen neråt. Han satte igång en porrfilm, drog av det sista plagget han hade på sig och la sig ovanpå mig. Han gnuggade och pressade sitt erigerade kön mot

mig medan han kysste mig på ryggen och nacken. Plötsligt lyfte han på mina flätor. ”Fjantigt.” Han skakade på huvudet. Jag passade på att vända på mig för att få det överstökad, han tog av mig underkläderna. Jag hade blivit upphetsad av porrfilmerna och han gjorde sitt, jag blundade hela tiden och tittade aldrig på honom. Det gjorde ont och det sved av hans glupskhet vilket försvårade det för mig att komma men jag tvingade mig själv till det. När jag var färdig slängde jag mig genast efter handduken för att gömma mig. Då råkade jag se hur han blundade och smaskade på det han hade i munnen medan han onanerade, jag kunde inte stå ut med att se på något mer eller ens vara kvar i sovrummet bland hans flåsningar och tunga andning. Jag gick till toaletten för att så långt som möjligt undvika att få några fler minnen från sovrummet. Där och då lovade jag mig själv att detta skulle vara den största och mest välbevarade hemligheten i mitt liv. Jag skrubbade min kropp med mängder av duschkräm ett antal omgångar i mina försök att göra mig av med spåren av honom på min kropp, hans äckliga saliv som var blandad med hans parfym, hans svett och flåsningar och jag klädde på mig för att snabbt åka hemåt. ”Du kan komma förbi butiken imorgon så ordnar vi något” sa han och gav mig ytterligare pengar till taxin. Jag hade aldrig i mitt liv innan haft den summan i handen, det var mina egna pengar dessutom och det kändes tröstande trots att det var dyra pengar. Min garderob och tanken på att jag skulle få ett jobb och ett nytt liv var det jag koncentrerade mig på, ingenting annat.

Jag öppnade dörren hemma och fick genast syn på mamma som satt i vardagsrummet och tittade på chilensk tv med min lillasyster, som var på väg att somna i mammas armar. Om mamma bara visste vad jag hade gjort under tiden då hon sydde färdigt sina kuddar. Det var första gången jag kände mig värdig alla kränkningar i världen och jag kände bitterhet inför det. ”Jag har fått

jobb nu, bara så du vet.” Jag skyndade mig till mitt rum. Det var första gången som jag verkligen kände förakt inför den smutsiga kroppen som inte var min och det enda som tröstade mig var att jag skulle få en ny i slutändan. Men kvällens vidriga händelse förändrade mig för alltid, jag hade alltid föreställt mig att sex var något intimt som man delade med någon man älskade. Något av det vackraste man kunde dela med en annan människa, men de tankarna försvann så fort jag steg in i Gustavs sovrum. Jag var från och med då ingen tonåring längre utan jag tillhörde vuxen- världen. Jag begav mig direkt till duschen för ett nytt försök att få bort hans sura svettlukter som jag inte tålde och som jag tyckte hade fastnat i mina rastaffätor. Jag fick inte bort lukten, trots två schamponeringar och jag fick därför ligga i sängen med doften av honom tills jag somnade.

Den natten drömde jag intensivt. Det fanns oändligt med sandkorn som blev till gigantiska högar som i sin tur blev till berg som piskades av virvlande vindar. Ränder uppenbarade sig i sanden och bildade mönster. Det ena var vackrare än det andra. De förtrollade mig med sin skönhet. Jag följde ränderna med mina fötter, de var upprivna och blodiga. Min bara rygg skalades bort av solen och jag ökade farten på mina steg. Skönheten svek mig och ledde mig till en kallblodig gigantisk varelse från öknen. Han reste sin svans uppåt, över ryggen. Jag vände mig om och såg oändligt med sand och öken som då bara symboliserade döden. Jag ville att allting skulle sluta. Jag ville bara dö. Jag hade bara ett val. Jag lät honom sticka mig med sin giftiga gadd. Han fäste sina klor i min hud. Tårarna förångades i hettan. Smärtan sa att detta var slutet. Jag grät och grät. Även när det var över och jag insåg att det bara varit en mardröm, fortsatte jag gråta. Jag torkade bort mina tårar och på min kudde fanns obegripliga mönster efter tårarna.

Jag gjorde mig i ordning för min första dag på mitt jobb i mat-

butiken. Gustav hade en obehaglig förmåga att se igenom mina kläder så fort han granskade mig. Han låste dörren till kontoret och försökte kyssa mig, vilket jag aktade mig för. Han svarade med inget annat än ett fånigt leende som sa mig allt vad som pågick i hans tankar. Det kändes äckligt för jag visste att han såg mig som kille, han var dessutom en av väldigt få som någonsin hade kommit så nära min kropp. Han hade till min glädje förberett ett anställningskontrakt som var mitt allra första någonsin. Det kändes stort och jag skrev under med detsamma, men sedan kom kraven. Han tog av mig baskern, mina flätor nådde ända ner till naveln, han lyfte på mina målade naglar. ”Allt detta måste väck om du ska jobba här.” Jag trodde inte att han menade allvar. ”På fullaste allvar. Om du vill ha jobbet.” ”Men kom igen då, jag har precis flätat håret det kostade tvåtusen spänn” påstod jag, ”det gjorde skitont också.” ”Tyvärr inga fjollerier här i butiken. Jag vill inte ställa till med en skandal här. Du är faktiskt här för att jobba.” ”Så jag måste ta av allt?” ”Så är det tyvärr.” ”Det går bara inte.” Det kändes som ett bakslag som krossade alla mina drömmar, fortfarande hade jag inte makten att själv bestämma över mitt eget liv. Min vilja var underställd hans order och möjligheten att göra som jag ville var beroende av hans önskemål. Beslutet att neka mig var för hans egen lusts skull. Jag kunde inte backa heller, han erbjöd mig heltid, det var min enda chans att komma in på arbetsmarknaden utan tidigare erfarenhet och jag tvingades att välja framtiden. Han hade delvis rätt, det fanns många som kände till mig, vem som helst kunde komma in i butiken och det kunde bli en stor grej av det. Jag kände mig lurad och underställd hans makt. Men halvvägs över havet hade jag bara valet att fortsätta simma, jag skulle åtminstone tjäna egna pengar. Jag insåg hur naivt det hade varit av mig att anta att han skulle ha förståelse för mig och acceptera mig bara för att han var böj. Det gjorde mig mer

ont att behöva fläta av mig än vad det gjorde att fläta på dem eftersom det kändes som att ta några steg bakåt i min utveckling. Gustav tvingade mig att vara kille och göra mig av med de små kvinnliga attribut som jag hade lyckats samla på mig dittills, de som fyllde min själ med trygghet och byggde upp min självbild som tjej. Ricardo var förstående inför kraven på min nya arbetsplats och var inte arg på mig för att de tolv timmar han hade lagt ner på flätorna nu visade sig vara förgäves.

Jag accepterade omständigheterna för att jag insåg att det var omöjligt för mig att leva som tjej på heltid och samtidigt försörja mig genom ett vanligt jobb när jag inte ens var arton år gammal. Därför fick jag nöja mig med att leva ett dubbelliv, eller med andra ord ett halvdant liv eftersom jag bara kunde leva som mig själv fullständigt på nätterna, när jag gick ut. Jag var tvungen att anpassa mig, att hålla ut, ett steg i taget bara, det viktigaste först, en säker biljett hemifrån om jag blev utslängd när jag berättade för mamma om min vilja att byta kön.

JAG HAR ÅNGRAT MIG

Idag kan man i Sverige bli kvinna eller man juridiskt utan att behöva undergå sterilisering och könskorrigering. Men så var det inte när Vanessa López var en 17-årig pojke. Därför valde hon då att påbörja behandlingen som skulle korrigera kroppen till själen. För valet att genomgå en fysisk könskorrigering har hon betalat ett högt pris.

I "Jag har ångrat mig" berättar Vanessa om vilka metoder hon fick ta till för att bli den kvinna hon är idag. Hur hon som omyndig tonåring hamnade på gatan där ett enda felsteg kunde leda till riskfyllda situationer och hur sjukvården bemötte en tonåring som var fast i fel kropp, något som varken hon eller samhället kunde acceptera. Detta är ingen bok för den med skrupler då denna sanna historia tar med läsaren på en intim resa som besvarar många frågor om transsexualism och som garanterat inte lämnar någon oberörd.

FÖRFATTAREN

Vanessa López är född 1983 i Chile. Hon är uppväxt i Malmö men bor numera i Stockholm. "Jag har ångrat mig" är hennes första bok. Hon jobbar även som aktivist, frilansskribent och föredragshållare.

two-spirit
publisher

www.vanessalopez.se

ISBN 978-91-982090-0-6

9 789198 209006